

HỘI THỨ BỐN MƯƠI SÁU HÍ NGÔN TỰNHỤC, MẶT PHẤN TÂM XÀ

Tiểu Quân không thể ngờ được gã Hắc y nhân che mặt này có thể thi triển "Lôi âm ma công", môn công phu bí truyền của Diên Hồng phái.

Vừa rồi chàng đã dụng đến chín thành công lực, phát tác đàn chỉ thần công.

Với công lực của Tiểu Quân và tuyệt chỉ thần công, thì khó có ai chịu nổi nhưng hắc y nhân đã dụng "Lôi âm ma công" đỡ thẳng đạo chỉ kinh của Tiểu Quân, y chỉ bị bức lùi một bộ.

Tiểu Quân toan tấn công tiếp đối phương, nhưng Hắc y nhân đã đảo bộ, thoát một cái lác vai đã ẩn mất vào trong hốc đá bí cung.

Tiểu Quân phi thân đến. Chàng càng ngạc nhiên hơn khi không còn nhận ra dấu vết của Hắc y nhân.

Tiểu Quân xoa trán:

- Lạ lùng thật !

Chàng dáo dác nhìn quanh:

- Vừa rồi Hắc y nhân đã dụng "Lôi âm ma công" đỡ chỉ kinh, y chỉ bị bức lùi nửa bộ, chứng tỏ gã chưa tụ thành môn thần công tà đạo ấy. Nếu như y tụ thành "Lôi âm ma công", đao thương bất nhập thì mình chẳng còn làm gì được gã cả.

Tiểu Quân thở dài một tiếng:

- Hắc y nhân là ai vậy ? Y quay trở lại thư phòng của Lập Cư làm gì ?

Chàng sục nhớ đến hột xúc xác bằng hạt dạ minh châu.

"Có thể vì hột xúc xác này mà gã quay trở lại thư phòng để lấy chăng?" Tiểu Quân ngẫm nhìn hột xúc xác:

- Chắc chắn gã phải có quan hệ với hột xúc xác nên mới quay trở lại tìm.

Tiểu Quân nghĩ đến đây, chuyển bộ băng trở về thư phòng của Lập Cư. Chàng vừa chạy vừa suy nghĩ:

"Nếu Lập Cư không chết, nhất định sẽ biết chân diện mục của gã đó. Nếu như Lập Cư... Mình có thể hỏi Vương Túc Lệ".

Tiểu Quân lẩm nhẩm:

- Vương Túc Lệ... Vương Túc Lệ có thể biết gã Hắc y nhân bởi vì...

Chàng cắt ngang lời nói ở đó, bởi những hoạt cảnh dâm ô mà Tiểu Quân đã chứng kiến giữa Túc Lệ và Lập Cư.

Chàng lác đầu:

- Thị đúng là một dâm phụ lẳng lơ nhứt trong thiên hạ.

- Tiểu Quân quay trở lại gian thư phòng của Lập Cư. Chàng sững sốt bởi nhận ra phía trước gian thư phòng của Lập Cư đã xuất hiện hai nàng thị nữ, tay cầm đèn lồng đứng hai bên chỉ chừa lối ra vào mà thôi.

Tiểu Quân cau mày.

Chàng chấp tay sau lưng thông dong tiến về phía gian phòng của Lập Cư. Tiểu Quân liếc hàng thị nữ, thấy sắc diện của họ lạnh lùng như những pho tượng đá.

Chàng hỏi ả thị nữ đứng ngay bậc tam cấp.

- Các người sao đứng đây ?

Tiểu Quân vừa dứt lời thì nghe tiếng Thánh cô Ngũ Phương Đài trong thư phòng cất lên:

- Tiểu Quân... Ngươi vào đây ! Tiểu Quân nhăn mặt:

- Ngũ Phương Đài !

Không còn né mặt Ngũ Phương Đài được nữa, Tiểu Quân bước lên bậc tam cấp mở cửa bước vào gian phòng của Lập Cư.

Đập ngay vào mắt chàng là cái xác của Lập Cư được đặt ngay chính diện, hai bên thấp hai cây nến trắng to bằng cổ tay.

Ngồi dịch một chút bên trái là Ngũ Phương Đài, sau lưng nàng là Vương Túc Lệ.

Bên phải Ngũ Phương Đài là Tôn Tử tiên sinh, đứng cạnh tiên sinh là hai gã biến thái Song tình.

Tiểu Quân xá Ngũ Phương Đài, rồi nói:

- Thánh cô đêm nay không ngủ vì...

Ngũ Phương Đài chỉ cái xác Lập Cư:

- Bồn nương không sao ngủ được bởi cái chết của Lập đường chủ.

Nàng nhìn Vương Túc Lệ:

- Và cái nhục của Vương muội.

Tiểu Quân nhìn Vương Túc Lệ.

Ánh mắt của Tiểu Quân dừng lại điểm thẳng vào mặt Vương Túc Lệ. Chàng nghiêm trọng nói:

- Vương hộ tướng đã báo với Thánh cô, Tiểu Quân bức tử Lập đường chủ và bức nhục cô nương?

Túc Lệ liếc Ngũ Phương Đài. Nàng bất thân bật khóc tím tấc, thành linh chỉ tay vào mặt Tiểu Quân:

- Tỷ tỷ, chính gã...

Tiểu Quân trở mắt:

- Tiểu Quân à... Sao Vương cô nương có thể trơ trên như vậy được chứ ?

Nàng hất mặt với Tiểu Quân:

- Không phải ngươi thì ai chứ. Ta lo đến tưởng ngươi vẫn còn bị Nhuyễn tán khống chế nên không phòng bị mới nông nỗi này.

Nàng nấc nghẹn, nhìn Ngũ Phương Đài thốn thức:

- Tỷ tỷ... Xảo quỷ đã điểm huyết Vương muội và Lập đường chủ. Lột hết trang y của muội và Lập đường chủ, rồi thẳng tay hành hạ.

Nàng quay lại Tiểu Quân:

- Tiểu Quân... Ngươi tự cho là trượng phu sao hành hạ người dưới ngựa quá đáng như vậy ?

- Ta hành hạ nàng à... Ta lột trang y của nàng à... hay nàng chính là...

- Ngươi còn miệt thị ta... Tỷ tỷ... Hắn còn miệt thị tỷ tỷ là Thiên hạ đệ nhất dâm phụ của Phong vân lâu.

Mặt Ngũ Phương Đài biến sắc, thẹn như quả đào chín.

Nàng nheo mày điểm tinh nhãn u uẩn đóng đinh vào mặt Tiểu Quân:

- Xảo quỷ... Có đúng vậy không ?

Tiểu Quân khoát tay:

- Chẳng lẽ Thánh cô tin vào những gì Vương thị nói à. ả đã sống gần nàng tất nhiên nàng phải biết tính tình của Vương thị chứ.

- Ta biết Vương muội, và biết cả ngươi nữa.

- Thế thì Thánh cô phải tin Tiểu Quân thôi.

- Ta tin ngươi một... Nhưng tin sư muội của ta mười. Chỉ ít, Vương sư muội cũng không phải là một Xảo quỷ đa ngôn.

Tiểu Quân nhún vai:

- Thánh cô đã nghĩ như vậy thì Tiểu Quân chẳng còn lời gì để phân bua cả.

Ngũ Phương Đài lạnh nhạt nhìn chàng:

- Trước khi hành xử ngươi... Bỏ nương muốn biết...

- Thánh cô muốn biết gì... Tiểu Quân thật sự có phu nhân chưa chứ gì ?

Chàng vừa dứt lời, mặt hoa của Phương Đài sa sầm xuống:

- Bỏ nương không cần biết điều đó, bởi bỏ nương không phải là thiên hạ đệ nhất dâm phụ.

- Tiểu Quân đâu có nói nàng như vậy...

Chàng chỉ Vương Túc Lệ:

- Thiên hạ đệ nhất dâm phụ chính là Vương cô nương cơ...

Phương Đài cau mày.

Vương Túc Lệ quát lớn:

- Ngươi đừng ngậm máu phun người. Trước mặt tỷ tỷ của ta... trông ngươi giống con rùa rút cổ quá vậy.

- Ý... Ta mà giống con rùa rút cổ hủ... Hay là Vương cô nương. Mà thôi, Vương cô nương đã sợ Thánh cô trừng trị Tiểu Quân cũng chẳng ép cò vào ngõ cụt.

Chàng quay lại Ngũ Phương Đài:

- Thánh cô muốn biết điều gì ?
- Người đã được ai trao cho giải dược Nhuận cốt tán.

Tiểu Quân giật thót trong bụng. Chàng nghĩ thầm:

"Không ngờ Phương Đài lại hỏi về chuyện này. Nếu mình nói ra sự thật e rằng Tôn Tử tiên sinh khó mà giữ nổi cái mạng già ." Nghĩ như vậy, Tiểu Quân cười xòa, vuốt mũi nói:

- Thánh cô không biết đấy thôi, chứ Nhuận cốt tán thì Tiểu Quân đâu có xem ra gì. Nếu trước đây nàng biết được Tiểu Quân đã từng học thuộc độc kinh của Tây môn Kinh thì khi Thánh cô ngâm Tiểu Quân vào Nhuận cốt tán, Tiểu Quân đã phát hiện nhanh chóng vận công bít hết mọi lỗ chân lông, khiến cho chất độc không thâm nhập được.

Tiểu Quân gãi đầu:

- Tiểu Quân chỉ giả vờ trúng độc đặng chờ cơ hội mà hành sự thôi.

Ngũ Phương Đài thở ra:

- Người đúng là gã Xảo quỷ nhứt hạng trong giang hồ. Bốn Thánh cô bội phục người.

Tôn Tử tiên sinh nhìn Tiểu Quân. ánh mắt của lão thâm nói với chàng những lời cảm tạ mà chỉ có Tiểu Quân mới hiểu:

Tiểu Quân hỏi Ngũ Phương Đài:

- Thánh cô tính hành xử Tiểu Quân như thế nào ?
- Xảo quỷ bức nhục Vương muội, sát tử Lập đường chủ. Bốn nương sẽ giao người cho Vương muội phán xử.
- Giao tại hạ cho Vương Túc Lệ à ?

Ngũ Phương Đài gật đầu.

Tiểu Quân khoát tay:

- Không được... Không được... Giao cho Thiên hạ đệ nhất dâm phụ này thì còn Tiểu Quân ra gì chứ. Tiểu Quân chắc tiêu tùng quá. Thánh cô xử tại hạ đi.
- Ta đã nói rồi, một lời bốn nương nói ra không bao giờ rút lại.

Tiểu Quân thở dài một tiếng:

- Vậy cũng được, nhưng trước khi Thánh cô giao tại hạ cho Vương thị, Tiểu Quân muốn hỏi ả một điều.

- Người cứ hỏi.

Tiểu Quân móc hột xúc xắc, chìa đến trước mặt Vương Túc Lệ:

- Vương cô nương chắc chắn phải biết chủ nhân hột xúc xắc này chứ.

Vừa thấy hột xúc xác, Ngũ Phương Đài trang trọng hẳn lên:

- Hột xúc xác đó ở đâu người có ?

Tiểu Quân chỉ Vương Túc Lệ:

- Thánh cô hỏi Vương muội của mình, thì ả chắc phải nói.

Phương Đài nhìn lại Vương Túc Lệ:

- Tiểu Quân nói vậy có ý gì ?

Wương Túc Lệ nhìn chằm chằm Tiểu Quân:

- Ta không hiểu người mang hột xúc xác đó ra hỏi ta để làm gì, nhưng tử tử đã hỏi Túc Lệ phải trả lời.

Nàng quay sang Phương Đài, quỳ hẳn xuống:

- Tử tử... Hột xúc xác đó là của Xảo quỷ.

Tiểu Quân muốn nhảy đống lên:

- Nàng nói của ai ?

- Của người mà người không dám nhận ư. Lúc người bức nhục ta, chính mắt ta thấy hột xúc xác này này trong người người rơi ra. Tiểu Quân... Đồ trong túi người... Người còn xảo ngôn gạt người được sao.

- Trời đất ơi... Trên đời này sao có hạng người trơ trẽn như Vương cô nương chứ.

Chắc Tiểu Quân phải lột đồ nàng thật, đề ra đánh mười hèo mới hả giận.

- Có tử tử ở đây... Người còn muốn lột xiêm y của ta nữa à ?

Nghe mấy lời nói trơ trẽn của Vương thị, máu trong kinh mạch Tiểu Quân sôi sùng sục. Lúc này chàng chỉ muốn dạy cho ả bài học nhớ đời là bẻ mấy cái răng của Túc Lệ.

Tiểu Quân nóng giận đến độ quên hẳn Ngũ Phương Đài đang có mặt tại hiện trường.

Đây là lần đầu tiên, Tiểu Quân cảm thấy nóng giận sôi sục như vậy.

Chàng quát lớn một tiếng, thi triển luôn thuật khinh thân di hình tướng.

Cùng với thuật pháp di hình tướng, trảo công cầm nã thủ của Tiểu Quân vươn ra thòp lấy yết hầu Vương Túc Lệ.

Chàng vừa tấn công vừa nói:

- Để tiểu gia coi thị có bản lĩnh như thế nào mà khuê môi múa mép ngổ ngáo như vậy.

Thánh cô Ngũ Phương Đài cau mày. Nàng đâu thể bàng quang tọa thị để Tiểu Quân rảnh tay công Vương Túc Lệ chứ.

Ngũ Phương Đài hừ nhạt một tiếng, sàng đến chắn ngang phía trước Vương Túc Lệ, đồng thời ngọc thủ dựng đứng đỡ thẳng vào thế cầm nã thủ của Tiểu Quân.

Bình...

Tiểu Quân thối lùi hai bộ, bên kia Ngũ Phương Đài cũng thối hai bộ. Nàng trở mắt ngạc nhiên, bởi không ngờ nội lực của Tiểu Quân mạnh mẽ như vậy.

Ngũ Phương Đài nhìn đối phương nói:

- Bồn nương không ngờ ngươi lại che dấu nội lực siêu phàm giờ mới bộc lộ.

Tiểu Quân thở hắt ra một tiếng, lắc đầu:

- Tiểu gia không có ý định đối đầu với Thánh cô.

- Đã xuất thủ rồi, đầu thế nói là không muốn đấu.

Ngũ Phương Đài vừa nói vừa vận hóa chân âm, tạo vầng kiếm khí che chắn toàn thân.

Tiểu Quân trang trọng hẳn lên. Chàng nghĩ thầm:

"Bộ Ngũ Phương Đài quyết một trận sinh tử với mình hay sao, mà mới vào cuộc nàng đã dụng đến "Càn khôn kiếm khí"!" Ngũ Phương Đài trở luồng tinh nhãn điểm vào Tiểu Quân:

- Đỡ kiếm ! Ngũ Phương Đài vừa nói vừa phóng kiếm khí càn khôn từ mười đầu ngón tay. Một đạo kiếm khí, kết thành một màng lưới dày đặt chụp thẳng vào thân ảnh Tiểu Quân.

Tiếng khí kiếm nghe buốt cả cột sống. Tiểu Quân đâu dám xem thường tuyệt kỹ học của Kim đinh tự, một thời là thánh chí tôn của Võ Lâm Trung Nguyên.

Điểm mũi giày, chàng lướt về phía sau năm bộ.

Ngũ Phương Đài thấy Tiểu Quân thối lui, liền gia tăng chân âm đến mười hai thành công lực, phát kiếm khí, qui tụ thành một vầng kiếm quang chết chóc truy bức đối phương. Vừa trụ bộ, Tiểu Quân chớp thấy trước mắt mình có vầng hào quang sáng ngời, biết ngay đó là khí kiếm của Phương Đài truy kích. Chàng giật thót một cái, ngã rạp xuống đất.

Rét...

Đạo kiếm khí cực kỳ sắc bén của Ngũ Phương Đài lia ngang qua trước mặt Tiểu Quân chỉ cách đúng một đốt tay, chém xả vào mái hiên phía trước.

Chát...

Cả mái hiên bị chẻ làm hai tưởng chừng như vừa hứng trọn một tia sét trời cực mạnh.

Tiểu Quân cong người bật dậy.

Ngũ Phương Đài buột miệng khen:

- Tiểu Quân giỏi lắm...

Tiểu Quân khoát tay:

- Dừng tay... Nếu nàng sử dụng "Càn khôn kiếm khí" thì ta đâu phải là đối thủ của nàng.

- Nếu ngươi biết như vậy sao không quì xuống chịu chết trước mặt bồn nương.

- Ấy, ta chết được rồi, nhưng sợ chữ tín của Thánh cô.

- Bồn nương đâu hứa với ngươi điều gì.

- Nàng đã nói với quần hào trong ba ngày cho Nhất Phàm đại sư suy nghĩ trước khi đưa Tiểu Quân về châu diêm chúa là gì.

Ngũ Phương Đài sững sờ.

Nàng nhìn lại Vương Túc Lệ:

- Ý của muội như thế nào ?

- Tùy tử tử... Tử tử quyết định thế nào muội nghe như vậy.

Ngũ Phương Đài quay lại Tiểu Quân:

- Xảo quỷ ! Người đã nhận ra "Cần khôn kiếm khí" của bốn nương lợi hại như thế nào rồi. Bốn nương không bức tử người để không bội ngôn thất tín, nhưng ngược lại người phải để cho Vương sư muội của bốn nương bế huyết, quản thúc người.

Tiểu Quân gãi đầu:

- Ái dà... Nếu Thánh cô quản thúc thì Tiểu Quân này còn chút hy vọng để sống, chứ ả kia thì tiêu mạng rồi.

Chàng vuốt mũi:

- Thánh cô quản thúc Tiểu Quân đi cho chắc ăn.

Ngũ Phương Đài lắc đầu:

- Người đã bức nhục sư muội ta. Bây giờ thân thể người như nhuộm đầu thể gần bên ta được.

Ngũ Phương Đài dứt lời thở dài một tiếng.

Tiểu Quân giờ có muốn phân giải cũng không được, bởi dù sao chàng cũng đã mang danh là Xảo quỷ kia mà.

Tiểu Quân liếc Vương Túc Lệ:

- Nếu tiểu gia có điều kiện thì cắt lưỡi nàng ngay lập tức...

Ngũ Phương Đài nạt ngang:

- Mình làm mình chịu, có đâu người lại hậm hực như vậy.

- Nếu Tiểu Quân đề tiện như vậy thì đã sẵn sàng đưa đầu cho Thánh cô cắt bỏ rồi.

Nhưng ta không thêm phân giải với nàng làm gì nữa... Rồi một ngày nào đó Thánh cô sẽ biết được bộ mặt thật của Vương Túc Lệ.

Tiểu Quân xoa hai bàn tay:

- Thánh cô... Tiểu Quân biết mình sắp chết bởi Vương Túc Lệ sư muội của Thánh cô, nếu như Tiểu Quân còn là cái xác không hồn, xin Thánh cô hãy cho quần hào Trung Nguyên rời khỏi tử địa bí cung này.

Tôn Tử tiên sinh nhìn Ngũ Phương Đài:

- Thánh cô... Xin Thánh cô ban ơn cho Xảo quỷ ! Ngũ Phương Đài nheo mày, nhìn Tiểu Quân:

- Được... Nếu như người chết... Ta sẽ để quần hào rời khỏi đây. Coi như oán thù của

Diên Hồng được Tiểu Quân gánh vác mang xuống tuyền đài báo hiếu với song thân ta.

Tiểu Quân xá Ngũ Phương Đài:

- Đa tạ Thánh cô... Nếu như Tiểu Quân có chết cũng thề làm hồn ma vất vưởng theo Thánh cô hầu hạ người.

Tiểu Quân nhìn Vương Túc Lệ:

- Nào đến đây mà bế huyết tiểu gia.

Chàng vừa nói vừa quay lưng lại Vương Túc Lệ.

Wương Túc Lệ điếm một nụ cười bí hiểm. Thị tiến đến sau lưng Tiểu Quân, vừa điếm huyết vừa truyền âm nhập mật nói với chàng:

- Ta không đối xử tệ với người đâu.

Khi Vương Túc Lệ điếm huyết Tiểu Quân xong thì Ngũ Phương Đài cũng chuyển đổi sắc diện, nâng ngọc thủ ôm hai bên thái dương.

Wương Túc Lệ quay lại, nhận ra sắc diện của Ngũ Phương Đài biết ngay chứng bệnh nhức đầu của nàng lại tái phát, liền tiến lại bên nàng:

- Tỷ tỷ... Ngũ Phương Đài nương mày nhìn Túc Lệ:

- Mỗi lần ta dụng đến tuyệt kỹ võ công "Càn khôn kiếm khí" thì chứng bệnh rối loạn chân âm lại tái phát... Ta cần...

- Muội còn giữ thân được...

- Tốt lắm.. Vương Túc Lệ lấy trong tay áo xiêm y ra một chiếc tịnh bình trao qua tay Ngũ Phương Đài.

Ngũ Phương Đài nói với Song tình:

- Đưa bốn nương về hậu cung !

Song tình xá nàng, vừa xá vừa nói:

- Tuân lệnh Thánh cô !

Ngũ Phương Đài vừa ôm đầu vừa thả bước ngang qua mặt Tiểu Quân, làn thu thủy của nàng khẽ liếc chàng, rồi thở dài một tiếng.

Tiểu Quân bậm môi. Chàng hướng mắt về phía Tôn Tử tiên sinh, ôn nhu nói:

- Mong tiên sinh hộ vệ cho Thánh cô.

Ngũ Phương Đài nạt ngang:

- Ta không cần Xảo quỷ phải lo lắng cho ta.

Nàng nói bằng chất giọng bất nhẫn, rồi thản nhiên đi luôn ra ngoài thư phòng của Lập Cư.

Tôn Tử tiên sinh đến bên cạnh Tiểu Quân:

- Lão phu không giúp được gì cho người, nhưng Thánh cô thì lão phu phải xá thân vì người rồi. Xảo quỷ đừng lo cho Thánh cô.

Tôn Tử tiên sinh nói xong, liền bước thẳng ra ngoài theo sau Thánh cô Ngũ Phương Đài.